

„Večjega veselja v nebesih ni, kakor je občutim danes na dan prvega sv. obhajila. V nebesih je vedno dan prvega sv. obhajila“, dejal je neki otrok, ki se je bil dobro pripravil za ta presveti dan. Tako, ljubi otrok, boš govoril tudi ti.

Al. Stroj.

Blago srce.

Dovsod se postavljajo spomeniki velikim možem in ženam. Kmalu ne bo vasi, ki ne bi imela tega ali onega moža spominske plošče ali celo doprsnega kipa. Tako ravna svet. Kaj ga nagiblje k temu, ne bomo preiskovali. Trdimo pa, da se ne postavljajo spomeniki vedno najvrednejšim. Kolikrat zasuje teman grob vrlega moža, vrlo ženo, in s smrtjo je zasut tudi njegov spomin! In kolikrat zasluži tak človek večji spomenik nego najslavnejši vojskovodja ali pesnik. Saj je rekel neki nemški pesnik:

Hraber je krotilec leva,
Hraber je svetá zmagalec,
Hrabrejši, kdor se be zмага.

Po tem zaletem uvodu naj preidem k stvari. Poznal sem ženo, ki je zaslužila dragocenejši spomenik kakor vsi Napoleoni, a ga nima niti lesenega, o koji velja gorenje kitice zadnja vrstica. Sedaj pa že spi pod zeleno rušo, in zelena trava ali zime sneženi prt pokriva telo, v katerem je kdaj bilo jako jako blago srce.

Poznal sem jo komaj tri leta, predno je umrla. Dasi je bila stara že čez šestdeset let, ji ni vendar nihče drugače rekel kakor Kotnikova Cilika. To pomanjševalno ime ji je nadela ali njena skromnost ali njena res majhna telesna postava ali kaj družega, jaz ne morem trditi.

Stanovala je v jedno uro od glavnega mesta oddaljeni vasici K. Vsaki dan je šla v mesto v tovarno in zvečer se je vračala domov. To je delala skozi štiri-deset dolgih let in nikdar se ni pritoževala zoper svoj stan. Stanovala je pri svoji sestri udovi, ki je imela pet malih otročičev. Obe sta hranili in skupaj zlagali,

da je bilo za sproti, ker mladina rada jé in hoče večkrat imeti.

Ko je pa udova zbolela, je šlo že trje in naposled se je bilo treba tudi po malem dolžiti. Pa dolg rad in bahato raste, tudi če se človek po malem dolži. Tako je bilo tudi tukaj. Dolg je rastel, mati je slabela, beda se je selila v hišico. Nekega zimskega dne je pa mati umrla in pustila petero otrok mali tetiki Ciliki, ki naj jim bo druga mati. Ne bom popisoval ne žalosti ne pogreba, saj kaj tacega ste že izvestno drugod čitali. Cilika se je usmilila otročičev in je začela zanje skrbeti kakor lastna mati. Opustila je za nekaj let tvornico in se jela ukvarjati z mladino. No, to bi bilo še vse lepo, ako bi bilo denarja na kupčke, a ga ni bilo. In tedaj je treba paziti na vsak krajcar.

Omenil sem že, da se je zadolžila ranjca mati pri skopem sosedu. Debeljin — tako se je imenoval odrtnik — ni držal križema rok, ako je bilo treba komu škodovati.

Ko je uvidel, da bo sedaj najboljša prilika, da se polasti sosedove hišice, je začel Ciliko tožiti in je spravil njo in pet nedolžnih otročičev ob dom. Hud udarec, a Cilika ga je prenesla. Saj je imela živo vero in vročo ljubezen do Boga. In v trdnem zaupanju na Božjo pomoč človek marsikaj lahko prenese, kar se zdi nemogoče onemu, ki nima teh krepostij.

Preselila se je v mesto, najela v predmestju borno stanovanje in se trudila na vso moč, da bi bili otroci kdaj preskrbljeni. Pomagala je po hišah, pletla je, šivala, a ni mogla izhajati. Mesto je drago, in brez denarja se v mestu nič ne dobi.

Odšla je torej nazaj v rodno vasico, a najstarejšega sina je pustila v mestu v šoli.

Najela si je v domači vasi sobico in je živela skromno in borno, kakor je vedela in znala. Težko je šlo, pa je vendar šlo. Debeljinu ni nikoli opočitala njegovega grdega čina, da jih je pregnal z doma. A udarec za udarcem je zadeval dobro Ciliko. Otrok za otrokom je umiral v letih, ko so si začeli sami služiti kruh in dijak je umrl v najlepših letih svoje mladosti, ko je že bil na vseučilišču na Dunaju. Jedino naj-

mlajši ji je še ostal v tolažbo in veselje. Zopet je začela pohajati tovarno kot prej že toliko let. Tiha in pobožna kakor vedno se ni nikdar pritoževala zaradi čudne usode, ki jo je zadevala.

Vsa vas jo je spoštovala in ljubila. Saj pa tudi največji nasprotnik ni mogel dobiti madeža na njenem blagem značaju. To se je pokazalo posebno ob neki priliki.

Pri bogatinu Debeljinu je gorelo. Iz sladkega spanja je vzbudil ljudi požar, in predno so se ljudje prav zavedeli, je bila že vsa Debeljinova hiša v plamenu. Ljudje so naglo prihiteli na pomoč, a veliko rešiti pač niso mogli. Preplašen je stal Debeljin, in pri njem žena njegova, in gledal vse uničujoči ogenj. A nakrat se pojavi strašen, v srce segajoč pretresljiv glas obupne matere:

„Rešite mi iz ognja jedinega otroka!“

Kakor blisk je šel ta klic mej ljudi, a ni našel odprtih src in odprtih ušes. Kdo naj bi tudi šel mej plamen po otroka!?

Nihče se ni ganil, in mati je še bolj pretresujoče vpila. A ko so ostali krepki možje hladni in drzni mladeniči mrzli za materine obupne klice, ni bil ta glas prazen za — Ciliko.

Skoro šestdesetletna Cilika se je spustila v plamen in prinesla iz ognja srečno bogatinovega Stanka. Položila ga je pred očeta in odšla, ne da bi čakala zahvale. Tako se je maščevala blaga Cilika nad onim, ki je nekdaj njo in otročice prognal iz rodnega doma.

Priznalen klic ji je donel od vseh strani, a ni se menila zanj. Zahvaljeval se ji je skopi Debeljin, a ona ni hotela hvale. Tisti večer se je prehladil jedini otrok, ki ji je ostal še po ranjci sestri, in tudi ta je umrl. Ostala je sama.

Sama je hodila v tovarno še nekaj let, tiha je bila in delila dobrote, kjer je mogla in kolikor je mogla.

Čez nekaj let je pa umrla. Pogreb je bil velečasten. Vsi vaščani so jo spremili k zadnjemu počitku. Še celó Debeljin je šel s sinom Stankom za krsto rešiteljice svojega sina. Kako lepa je bila bela krsta Cilike in kako lep zeleni venec nad njo!

Sedaj pa spi v tistem grobu nje blago srce. Noben spomenik je ne diči, je ne slavi. Zato sem pa spisal ta skromni sestavek v spomin blagemu srcu — Kotnikovi Ciliki.

Slovečim možem se spomeniki postavljajo tukaj, a Cilika ga je dobila v nebesih — svoja dobra dela.

Angelar Zdénčan.

Božji dolg.

Bilčev Mihec je imel kaj dobro mater. Učila ga je vedno kaj koristnega in lepega. Če je prišel kak revež, dala mu je vselej obilen dar. Mali Mihec si je vse dobro zapomnil ter rad podal sosedovemu Jožku kos svojega kruha, da sta skupaj veselo jedla. Neko nedeljo gre Mihec po navadi z materjo v cerkev k sveti maši. Gospod župnik so pridigovali uprav o usmiljenih ljudeh, kako so ljubi Bogu, in kako jim vsak še tako majhen dar povrne stoterno. Vsak, kdor podari kaj ubožcu v božjem imenu, posodi Bogu. Vse to si je naš Mihec dobro zapomnil. Domov gredé je skrbno spraševal, če si more Bog vse zapomniti, kar kdo dobrega stori, ker je toliko ljudij na svetu. Mati ga lepo poučé, da Bog vé vse, ker je vseveden, in da nikoli ničesar ne pozabi, ker je vsako delo tudi dobro zapisano. A to gre Mihcu težko v glavo in ne more si kaj, da ne bi dejal: „Zares, potem mora Bog dosti pisati, če vse zapiše.“ Mati se mu nasmehnejo in pravijo, da vse to angelj varuh zapisuje ter Bogu pokaže.

Sedaj ni Mihec spraševal več, ampak sklenil je, kolikor mogoče vbogajme dajati, da bi več posodil Bogu. Vsak krajcar, ki ga je dobil, je dal vbogajme. Ker je pa menil, da je premalo, kar dobi od matere, postregel je rad večkrat kakemu tujcu, da si je tako zaslužil kak cvenk. A bal se je Mihec, da bi angelj varuh izpustil kak krajcar, zato je naredil vselej, kedar je podal krajcar vbogajme, na vrata črto, da je vedel, koliko ima izposojenega. Tako je nabral skupaj vsoto 25 kr. Z veseljem je povedal materi, da je Bogu posodil že četrť goldinarja. Mati ga pohvalijo, naj le podari, kedar more, pristavijo, da zanaprej si bo težje kaj

utrgal, ker pojde v mesto v šolo, in bo trda za krajcarje. Toda tu pride Mihcu pametna misel ter reče: „O, nič se ne bojte, mama, če bom potreboval, mi bo moral Bog vrniti, kar sem mu posodil, in potem bom že shajal. Gotovo mi dá več nego sem posodil, saj so gospod rekli, da vse stoterno povrne.“ Za nekaj dnij potem je bil Mihec že v mestni šoli, kjer se mu pa ni godilo posebno dobro. Dokler je imel še kaj, kar je prinesel od doma, se je že živelo, a peti dan je zmanjkalo domačega kruha, in revež ni dobil več nego trikrat na dan jesti. Tovariši so se dopoludne in popoldne veselo zabavali pri regljah in sadju, a on jih je gledal žalosten. Neki četrtek gre z gospodinjo v cerkev. Po sveti maši se ljudje razidejo, da ostaneta Mihec in gospodinja čisto sama. Nato dé gospodinja Mihcu, naj še nekoliko pomoli, dokler ne pride nazaj, da gre tačas na trg. Nekako vesel ostane Mihec v cerkvi. Takoj mu pride na misel, da je sedaj čas prositi Boga, naj mu ono povrne, ko ga nihče ne sliši in ne vidi. Zato gre bliže k altarju in začne precej glasno, naj mu Bog dá nazaj vse, ker je sedaj zelo potreben, ko nima nič malice. Toda Bog se ne oglasi in nihče ne pride, da bi vrnil Mihcu denar. Ves žalosten se vrne v svojo klop, a kako zarudí, ko zagleda gosposkega človeka stati ob klopi, ki se mu smeje. Prestrašen hoče mimo njega, a gospod ga prime za ramo in vpraša: „Deček, kdo si?“

„V šolo hodim.“

„Kaj pa ti je Bog dolžan?“

„Petindvajset krajcarjev sem posodil, sedaj pa nimam nič malice in bi rad imel, da bi mi vrnil.“

Tu se prikaže gospodinja ter hoče oditi z dečkom domov. Gospod še njo povpraša o Mihcu, in ker ga pohvali, da je priden dečko, reče tujec: „Glej, Bog ti je stotero povrnil, kar si mu posodil, a izročil je denar meni, ker ga ti še ne moreš rabiti. Jaz bom plačeval od sedaj zate. Pridi k meni in ničesar ti ne bo manjkalo.“

Tako je Bog Mihcu obilo povrnil njegove milodare, a bil mu je tudi hvaležen, kajti sedaj je že sam gospod, in pomaga obilo revežem in priporoča svojim ovčicam mej drugimi čednostimi zlasti usmiljenje do revežev.

J. O.

Na grobeh.

Poišči srcé tu, poišči oko,
Kje tebi so znani grobovi?
Poišči mej njimi, kjer bujno cvetó
Iz tvojega vrta cvetovi!

Zelenje vsem grobom je dalo nebo,
Če nihče cvetic jim ne vzgaja,
In če ne rosí jih nobeno oko,
Jih rosa nebeška napaja.

Pokojno in tiho, vse mirno je tod.
Le blaga ljubav tu kraljuje,
Premožen in reven, prostak in gospod
Počiva tu, sladko miruje!

In solnce nebeško — vsem sije lepo,
In zvezda blesti jim na nebu,
Da lučič nešteti jim sveti tako,
Kot sveče nekdanj — pri pogrebu.

Mej cvetjem, zelenjem in v senci cipres
Po boju tu v sladkem pokoji
Počivajte mirno, ljubljenci nebes,
In znanci nekdanji — vi moji.

Posavska.

Klara se je izgubila.

(Spisal F. D.)

Koliko strahú smo prestali včeraj! Kaj tacega si ne želim nikdar več. Poslušajte me, prosim, kaj se je zgodilo.

Mi stanujemo v mestu, — prav sredi mesta, kjer so hiše visoke in ulice ozke ter vse polne ljudij. Ves dan drdrajo vozovi mimo naših oken in časih se čuje ropôt koles in odmev glasnih korakov celó pozno ponoči. To je življenje in vrvenje; najrazličnejši ljudjé hité po cesti sem ter tjá: gospôda v lepih oblekah, dijaki s knjigami pod pazduho, delavci v obnošenih in zakrpanih suknjah, uradniki, vojaki, — skratka, — to vrví in šumí kakor pred čebelnjakom. In vmes gosposke kočije, kmetski vozovi, omnibusi, — saj veste, ka je „omnibus“? Kdor je bil v Ljubljani, je videl gotovo tiste velike vozove, skoro podobne majhnim sobam z ravno streho in klopmí; na teh klopeh imá prostora kakih dvajset ljudij, — morda tudi več; štel jih nisem nikoli... In sedaj pomislite, dragi moji: — naša majhna Klara, — ta pédenj-človek z velikim klobukom in drobnimi čevlji, — naša Klara izgubljena v tem hrupnem mestnem vrvenju! Ali ni to strahovito? Dajte, da pripovedujem!

Naši otroci Francek, Karol in Klara hodijo v šolo k šolskim sestrám. In ta šola leži prav na nasprotnem koncu mesta, skoro četrť ure od našega stanovanja. Francek in Karol sta hodila že lani vse leto, Klarico pa smo spravili šele letos, in še to z veliko težavo; dejali so, da je še premlada. Zjutraj capljajo počasi po dolgih ulicah proti oni visoki hiši, pred katero stoji že vse polno kričečih maličkov. Mati jih spremlja prav do šole, da se jim ne pripeti na poti kakšna nezgoda, popoldne pa jih pride zopet čakati, da jih povede varno domú. Ves dan ostanejo gori in tam tudi kosijo; dokler so v šoli, nimamo zanje niti najmanjše skrbí, zakaj šolske sestre čuvajo nad svojimi varovanci kakor ljubeznive matere.

Danes je čudovito lep dan; ne pomladi in ne poleti ne sije solnce takó prijetno kakor v jasnih jesenskih dnéh. Naši šolarčki so že davno odmolili in zajuterkovali in bili so popolnoma napravljeni, da odidejo . . . Zgodilo se je časih, da je imela mati toliko nujnega opravka, da ni mogla iti popoldne pred šolo. In če ni bilo nikogar družega, ki bi mogel iti po otroke, tedaj so morali sami domú. Če je bil lep dan! Samó če je bil lep dan. V blatu ali v dežju bi pustila mati vse druge opravke ter pohitela po svoje male šolarje. A kakor sem rekel: danes je bil v resnici prekrasen dan. Zakaj bi ne mogli otroci samí domú? Kaj se jim more hudega pripetiti? Tudi drugim se ne zgodi nič in vendar jih ne spremlja nihče! — Prazen je torej vsak strah in nespametno bi bilo, da bi si delali nepotrebne skrbi. A mati je zabičevala Francku in Karolu: „Pazita na Klaro! Ne pustita, da bi hodila sama; držita jo vsak za jedno roko in takó hodite mirno in počasi ob hišah. Zmirom ob hišah! Bog varuj, da bi si upali na sredo ceste! Tam drdrajo vozovi neprestano in kakó lahko bi se zgodila nesreča!“

Francek in Karol sta se držala modro ter obljubila, da bota storila vse, kar je zapovedala mati. In takó smo bili ves dan mirni in brez skrbi . . .

A mislite si! Popoldne ni bilo otrok nenavadno dolgo domov . . . Jaz sem sedel za mizo in pisal. Časih sem se ozrl na uro in rečem vam, da mi je bilo zmirom bolj neprijetno. „Kakó da jih ni? Ob petih bi morali biti že domá in sedaj je skoro polu šestih! Nikakor ne more biti vse v redu. Kam so se vtaknili?“ — Naposled se me je polastil takó močen nemir, da sem del peró iz roke ter se napravil, da bi šel sam pogledat pred šolo. „Pol ure bo sicer zamujene, a to nič ne dé. Sam Bog vé, kaj je z otroci!“ —

Odprem vrata, — in kaj se vam zdi, da ugledam? Francek in Karol stojita v veži vsa objokana. Na njunih obrazih se je poznalo toliko strahú, da je obšla tudi mene nenavadna bojazen. „Za božjo voljo, Francek, kaj se je zgodilo?“

Francek je pričel ihteti glasneje in po dolgem času je odgovoril takó tiho, da sem komaj slišal:

„Klara ...“

Žaslutil sem vso strahovito nesrečo in v tistem hipu je tudi Karol zajokal na ves glas.

Prijel sem za roko obadva grešnika.

„Kaj je s Klaro? Govorita!“

„Izgubila se je!“

Spreletel me je mráz po vsem telesu. „Pripovedujta ... hitro!“

In Karol je pripovedoval ves v solzah, ihteč in prestrašen, da sem ga le težko razumel.

Šli smo po cesti ... potem smo stali ... tam kjer prodajajo jabolka ... in ... in ... ko sva šla s Franckom naprej ... ni bilo Klare nikjer ...“

Tako torej!

„Marš v sobo!“ — Zaprl sem vrata za njima ter hitel na cesto. Najprvo na sadni trg! Bežal sem kakor neumen; nekateri ljudje so gledali za mano, ko sem se zadeval ob nje in drvil dalje. Na sadnem trgu sem povpraševal pri vseh prodajalkah: „Ali ste videli nekega otroka, — neko majhno punčiko z velikim klubom ...“

In takó so se usuli name z vprašanji:

„Kaj je z njo? ... Čegava je? ... Kakšna je? ... Kdaj je bila tukaj?“

Spraševali so me od vseh stranij, a zvedeti nisem mogel ničesar. Živa duša je ni videla, naše Klare! Nihče se je ni spominjal. Nekateri so pravili, da so srečali neko punčiko, a kje in kdaj, to so pozabili; tudi ne morejo reči natanko, kakšna da je bila ... Po mestu hodi toliko punčik, da se človek ne more spominjati na vsako posebej

Oh! — ali naj vam pripovedujem, kakó sem preletel vse ulice, prebrskal vsak trg, — drvil najmanj desetkrat po vseh glavnih cestah od šole do drevoreda? — Nikjer najmanjšega sledú! Klara je izginila takó popolnoma, kakor da se je udrla v zemljo! Kaj je storiti? —

Ves poten in utrujen sem prišel naposled zopet domú, — niti sam nisem prav vedel, kakó. In domá je bila Klarina mati, moja sestra! Prišla je bila ravnokar in lahko si mislite, kakó se je pretsrašila, ko je zve-

dela strahovito novico! Takoj sva zopet hitela obá na ulico. Jaz sem se odpravil na policijo, da bi poizvedovali mestni stražniki po naši izgubljeni Klarici, — njena mati pa je šla v mesto, če bi jo srečala kje na cesti . . .

Odkritosrčno vam povém, — tako sem bil spehan in zasopljen, da so me nosile noge le še z največjo težavo. Pot mi je tekel po obrazu, kakor bi sijalo najbolj vroče poletno solnce. In vendar se je že delal mrak in od zahoda je pihala hladna sapa.

V tem trenutku se zganem, kakor da bi me prijel kdo za suknjo. Tenek, vesel glasek je klical tam nekje s ceste:

„Stric! . . . Stric! . . .“

Özrem se in —

Gotovo! Tam v omnibusu sedi naša Klarica! Skočim na sredo ceste, da sem bil z jednim samim korakom pri omnibusu. Na klopi sedi izgubljena naša Klarica tako veselo in brezskrbno, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Takoj sem bil pri nji.

„Kod si hodil, ti nesrečni otrok?!“ —

„„Pri teti sem bila, stric!““

Pri teti! Čemú torej vsa ta moja strašna skrb! —

„A kakó za božjo voljo si prišla tja?“

Zdaj šele sem ugledal njeno teto, ki je sedela poleg izgubljenke.

„Srečala sem jo na cesti,“ pripovedovala je teta Lina, „in vzela sem jo s seboj; zdelo se mi je čudno, da hodi takó sama iz šole —“

Klarica pa je hitela:

„Teta mi je dala bonbonov, — vse polno bonbonov! — Karol in Francek pa sta se izgubila . . .“

Karol in Francek sta se izgubila! O ti nesrečna Klarica! —

Popustljiva grešnika sta poslušala doma veliko pridigo, a kljub temu smo bili vsi veseli. Sami pa niso šli otroci nikdar več, — ne v šolo in ne iz šole. Kadar nima časa njihova mati, spremljam jih jaz.

Prehuda beseda.

Dete zalo
Se smehljalo,
Pa je reklo
Mami to:
„Mama moja,
Jaz sem tvoja —
Ljubim, mama,
Te srčno ...“

Dete zalo
Zajokalo,
Pa je reklo
Mami to:
„Mama moja,
Jaz sem tvoja —
Ljubim, mama,
Te srčno ...“

Nasmehlja se
Mama za-se,
Pa pokara
Hčerko mi:
„Hčerka moja,
Resna tvoja
Ni beseda —
Mlada si ...“

Zjoče mama
Se i sama,
Hudo dé jej
Hčerkin jok:
„Hčerka moja,
Jaz sem tvoja —
Tiho bodi,
Moj otrok ...“

A. P.

Na potu v mlin.

Hi, osliček leni moj!
Prideva li v mlin nocoj?
Kaj stojiš tu poleg grma?
Hej! Upornik, grda trma!
Nepokornež, tat prežgani,
Gani se mi z mesta, gani!
V mlinu, oj osliček moj,
Dragi golobiček moj,
Dosti sladkega sená je,
Ki ga mlinar oslom daje,
Osлом takim, kot si ti!
Ha, kako sedaj hiti!
Glejte, komaj ga dohajam!
Žabja volna! — Zaostajam.
Osle, pazi mi na meh!

Uh, že tovor je na tleh!
Čaki, tu bo nekaj za-te.
Ná, oslič, pšenice zlate!
Há há há, zdaj se zavedaš!
Kje pšenični meh je, gledaš?
Oj, predragi osel moj,
Gledi, tù je tovor tvoj!
Glej, sedaj je že na tebi!
Če ga s hrbta vrgel ne bi,
Zdaj tovara bil bi rešen;
Toda bodi le potešen:
Voda, čuj, šumi glasno,
To jezi se, da tako
Dolgo tebe tjakaj ni;
Hi, osliček leni, hi!

Smiljan Smiljanič.

33. Mlatiči.

Andante.

P. Angelik Hribar.

1. Hej, ju-na-ki, hej, mlatiči, Kup pšenični je vi - sok ;
3. Ko mlatič je pri o-be-di, Golo-glav in go-lo-rok ;

Krepko naj po-jo ce-pi-či: Pika poka, pi-ka pok !
Hi - tro mine, kar je v skledi: Pika poka, pi-ka pok !

2. Kruhku bele-mu se smeje O-če, mati in otrok ;
4. On kozar-ca se ne brani, Če je še ta-ko globok ;

Pri-tiskajmo še krepkeje: Pika poka, pi-ka pok !
Letos pi-je kakor la-ni: Pika poka, pi-ka pok !

Jož. Stritar.

Kratkočasnica.

Postrežni pohajkovelec. — Na vratih neke predmestne prodajalnice je bil prilepljen listek z napisom: „Če ni nikogar v prodajalnici, uljudno prosimo, da naj se le pozvoni.“

Pohajkovelec to prebere, pogleda v prodajalno in začne zvoniti na vse pretege, ko vidi, da ni notri prodajalca. Ta pa odpre v prvem nadstropju okno in vpraša, kaj je?

„O, nič“, odgovori pohajkovelec, „uljudno prosite, da naj se pozvoni. Ker ni nikogar notri, sem vam pa izpolnil željo.“

Ž. Kovec.

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Rastem na vrtu, — sadé me na polje,
Vsak izmej vas že okusil me je:
„Dobra je!“ — pravi ta, — „ej! me že kolje,“
Drugi se mrda, — „oh, slabo mi je!“

Zdaj pa zlog prvi mi v sredo postavi:
Malo žuželko pred saboj imaš,
Leta od cvetke do cvetke po travi,
Njeno marljivost in vstrajnost poznaš.

(Odgonetka in imena rešilcev v prib. listu.)

Rešitev naloge v 10. številki:

b	o	b
o	k	o
b	o	b

ali

t	a	t
a	n	a
t	a	t

itd.

Prav so rešili: Novak Viktor, učenec V. razr. v Idriji; Zupanc Ernst, drugošolec v Ljubljani; Vršič Lejzek, realčan v Ljutomeru; Mimi Rantova, poštna uprav. na Dobrovi; Podboj Ana in Marija v Adamovem pri Vel. Laščah; Papler Ida, kandid. na c. kr. učiteljsku, Strauss Matilda, Jančar Marija, Kalin Julka, Zupančič Uršula, gojenke v Lichtenthurnovem zavodu; Kragl Viktor, dijak v Trzinu.